

כבר ב-10,000 טפסים — הצלחה לא-תשועה.
 השאלה היא אם הוא מתחרה ב„העו-לם הזה“ או ב„דבר השבוע“.
 כדי להבין קטע זה, יש לזהות את הר-גשות הפועלות.
 נוכחותו של לוי יצחק הירושלמי מובנת. הירושלמי, המכהן כיום כיו"ר האיגוד האר-צי של עיתונאי ישראל, איש חריב, היה אז איש-העיתונות של המפלגה. מן הקטע

על הצלחתו הפנטסטית של השבועון, העו-מד כביכול להגשים את החלום ולחטל את העולם הזה:
יום שלישי, 4 בספטמבר 1956.
 ...לפנות ערב ישתני עם שלמה טנאי, עורך „רימון“, שיספר לי כי תפוצתו של זה כבר הדביקה את תפוצת „העולם הזה“, ובערב באו אלי ברקת וכסה ל-התייעצות לקראת ועידת בומביי.
 הייתה דרושה שנה שלמה כדי להקיץ מן

סירב לתת יד למזימה הזדונית ותבע לראות הוכחות. מול תביעה זו, התקפלו בן-גוריון ואיסר הקטן, והמזימה לא בוצעה. (ראשי הוות דאגו אז להזהיר את אבנרי ולגלות לו את דבר המזימה).
 כל זה השתקף ביומנו של שרת רק בעקיפין. במארס 1957, כימעט שנה אחרי הדחתו מן הממשלה, הוא רשם את הדברים הבאים, המתגלים בהם רגשות מהולים מאד: שינאתו העיוורת להעולם הזה מת-

סכום השווה ל-20 מיליון ל"י הוצא מקופת הש"ב כדי להילחם ב„העולם הזה“ - ללא הועיל

הרה בשינאתו לדוד בן-גוריון ולמישפת-הו, ובשימחה לאידם.

וכך רשם:
יום המישי, 28 במארס 1957.
 בינתיים תובע נשרי שבת להדרכת מרצים בוויכוח הרות-„העולם הזה“—שורת-המתנדבים.

בארץ גאות של גל עכור, כאשר לא ידענו זה כבר, ומי יודע אם ידענו בכלל. בגין עוזר בארץ כבימי מילחמת-בחי-רות, מקהיל אספות עצומות ונושא נאום מים מפוצצים, אינו מואס גם בישובים קטנים, דלים ונידחים, עובר שם מבית לבית ועושה מאמץ מחושב ולא בלתי יעיל לכבוש לב אנשים.

„העולם הזה“ משתולל בטירוף-רשע הולך וגובר. בגיליון האחרון מאמר ה-מוכיח באותות ובמופתים כי המיפצה — „המישטר“ — רצחו את קסטנר!

שורת המתנדבים ספק מפרפרת ביסורי-גסיסה ספק נאבקת על זכות-קיום, אך מכל מקום אכולה שינאת מפא"י ומפיצה שיטנה ארסית.

ייעשה מאמץ מיוחד לדרוך את המחנה שלנו להשבת מילחמה שעה. אמש הר-צה (יונה) כסה בכניסו מרצים על מקורו-תיו ומחותו של הפשיזם הישראלי, ו-כנראה לא בכל קלע למטרה — עשה מאמץ אינטלקטואלי של ניתוח, אך לא סיפק די תחמושת למערכה.

לשבת, בבית-ברל, גויסו (בנימין) אלי-אב — הוא עצמו מחניכי הצה"ר, מומחה גדול לבגין, כותב עליו עכשיו חוברת — הרצל ברגר, ועילוי חדש אחד (אהרון בן-עמי), סוציולוג צעיר, היה מלכתחילה חבר מפא"י, בימי המאבק פרש לאצ"ל, עם העצמאות חזר למפא"י.

...אחרי שנסעו, הלכתי לקיים מיצוות ביקור שהובטח זה עידן לזילברלסטים (הנריק וסוניה). הללו קיבלוני בתלה-בות. שניהם אנשים לא רעים. אני, בריג-שותי שאין לה תקנה, לא אוכל לשכוח כי אשה תסנינית ובמיקצת-רעשנית זו היא נכדתו של חיאל-מיכל פינס (ידיד יעקוב שרתוק).

הצהירה באוזני כי זמנן שפרשתי פנה זו המדינה בעיניה — אין זו אותה ארץ-ישראל אשר אהבה, כאילו נתמוטטו יסודות חייה ונפסלו ערכיה העיקריים. בלי משים נורה מפיה ההגדרה שלי לבן-גוריון — הוא אישיות, אך לא אדם! ניה צ'לוביאק! (ברוסית) — איננו בעל, איננו אב, איננו אחי... .

דיברה בשף קצף עם עמוס, בשל ה-מישפט ססידר לעצמו והאסון שהמיט על עצמו, על הוריו, על מישטרת-ישראל, על בית-המישפט עצמו. מה חשב — כי יבוא ויספר את סיפורו וייצא נקי וחטל? שחכ מיהו (שמואל) תמיר ומהו „העולם הזה“ וכיצד עט הציבור שלנו על כל סירכה ועל כל קורטוב ורכילות וספק של חשד?

סיפרה דברים מפי יקירות קרתא בתל-אביב, נהגים ברחוב, כל מיני אנשים מן העם. נהג אחד אמר לה כי היתה לו אמור-פח אחת תמימה, והוא ביושרו של המיש-פח הישראלי — עכשיו גם זו נתמוטטה-כך התרשם מאופן ניהול המישפט הזה,

* אריה נשרי, שעליו כותב שרת ביומנו: „המנצח על ההסברה במפלגה — בחור מוכשר ונעים, אך טרם עמדתי סופית על טיבו המוסרי.“
 ** ומאז מילחמת ששת-הימים מראשי הנהגה למען ארץ-ישראל השלמה.
 *** כאן הוסיף העורך, יעקוב שרת (הנק-רא על שם סבו, יעקוב שרתוק), ציטוט מתוך ספרו הביוגרפי של מיכאל ברוזוהר על בן-גוריון: „גם לפולגה גם למישפתו לא הקדיש שימת-לב רבה. הוא כימעט לא נפגש עם אחיותיו ואחיו.“

נקודות מזורות, בין השאר נתגלה שהרוצח היה במשך זמן רב מודיע וסוכן של שירות-הביטחון-הכללי. איסר הראל טען כי השב"כ איבד את הקשר עם האיש. אחרי שהצטרף למחתרת לאומנית-קיצונית. העולם הזה לא הירפה מן העניין, וגילוייו על פרשה זו זיעזעו את הציבור וחשפו במידה רבה את שיטת-הפועלה של „מנגנון-החושך“.

● **המערכה נגד נערי-החצר של בן-גוריון,** שבה חשף העולם הזה בהדר-גה את כל השלוחות והשיטות של שיל-טונס הנסתר, הוציא אותם מן המחתרת הפוליטית ובכך חיסל בהדרגה את כוחם. רימון נחלץ להגנה על בעליה בצורה שלא

החלום המתוק הזה, כפי שמעיד המשך ה-יומן.

שוב — מעניין השילוב הבלתי-אמצעי בין העיסוק בהטוטים הזה ובין פעולות דיפלומטיות חובקות-עולם, כמו הוועידה בהרוד.

„מחתרת מזוינת“

פרצופו האמיתי של רימון נתגלה במהרה. במשך כמה חודשים המשיך העי-תון לשאת את המסווה של שברוען תמים

שער „העולם הזה“: הרחת שרת עץ הרימון נתן רימון

שער „העולם הזה“: הרחת שרת עץ הרימון נתן רימון

היה לה תקדים בארץ. מדי שבוע יצא ב-עלילות וזדוניות נגד העולם הזה ועורכו, החשיד אותו בחשדות דימויניים. זה היה עיסוקו העיקרי. בין השאר טען כי יש קשר סמוי בין אורי אבנרי וד"ר ישראל אלדר (שייב). אביה הרוחני של המחתרת הלאר-מנית-הקיצונית, שהורשעה ברצח קסטנר. „מנגנון-החושך“ השתדל לפברק בדרכים נלוות „הוכחות“ כאילו משתתף אורי אב-נרי בהקמת מחתרת מזוינת להפלת המיש-טר, ולבסוף ניסה להביא למעצרו של אבנרי כסוכן סובייטי.

„טירוף רשע הולך וגובר“

לפני שנה אישר מנתם בגין כי דויד בן-גוריון פנה אליו בתקופה ההיא וביקש את הסמחתו האילמת מראש למעצר זה. בגין, אשר ידע כי אבנרי היה בעבר חבר אצ"ל ושהוא רחוק בדעותיו מן הקומוניזם,

למישפתה, אך הוא נאלץ לשמוט מסווה זה.
 גרמו לכך שלושה מאבקי-אינתיים של העולם הזה, שהחרידו את ראשי-המישטר והוציאו אותם כימעט מדעתם:

● **מישפט עמוס-בן-גוריון,** שנמ-שך חודשים רבים, ונשנתיים בחיסול כל צמרת המישטרה. מאבק זה החל בגילוי העולם הזה על מי שהיה אז סגן המפכ"ל, בנו של ראש-הממשלה. בן-גוריון הצעיר לא העז לתבוע לדין את השבועון, אך התחכם ונתבע לדין קבוצה קטנה של חובבים, שורת המתנדבים, שיפרסמה גילויים פחות מרעי-שים. המערכה של שמואל תמיר בבית-המישפט ושלנו מעל דפי העיתון חשפה תמונה מחרידה של המתרחש בדרכים ה-עליונים של מישטרת-ישראל.

● **רצח קסטנר,** שהשאייר אחריו שו-בל ארוך של פחדים וחשדות. ישראל קסט-נר, ממנהיגי יהודי הונגריה בימי השואה, שנשא-נתנו עם אדולף אייכמן על הצלת

הידוע פחות מכל. עמוס מגור היה, באותה תקופה, מפקד שירות-הביטחון-הכללי. לכי-אורה ממונה גוף זה על המאבק בריגול, בחבלה ובפעולות עוינות אחרות נגד בן-חיון המדינה. למעשה שימש, באותה תקי-פה, כבולשת הפוליטית של המפלגה. לפי מיטב המסורת הבולשוויקית, נוכחותו של עמוס מגור בהתייעצות מיפלגתית זו, על עניין שלא היה לו שום קשר עם ענייני-ביטחון, מעידה על טיב המישטר בימים-האם יותר מכל דבר אחר.

לנוכחות זו היתה כמובן, סיבה פשוטה: כספי רימון באו מהקופה הסודית של שיי-רות-הביטחון ועמוס מגור היה, למעשה, המו"ל. (אחרי פרישתו מן השב"כ הפך מגור מנהל-העסקים הישראלי של טיבור רוזנבאום, הנוכל שפשט את הרגל בשווייץ ויחד עם ידידו, עמוס בן-גוריון, הוא מנהל כיום את קונצרן אטא.)

שבועיים אחרי הרישום הקודם נגע שרת בפרישה זו שוב. הוא עדיין האמין לסיפורים